

I henhold til § 37, stk. 1 i Forretningsordenen for Inatsisartut, fremsætter jeg hermed følgende spørgsmål til Naalakkersuisut:

- 1. Bofælleskabet for dem fra Danmark hjemtagne handicappede "Najugaqarfik Elisebannguaq", som ligger i Maniitsoq er efterhånden en aldrende bygning, idet den har været i brug i 43 år og nu er uegnet for ældre og gangbesværede klienter. Dette bofælleskab var ment som en midlertidig løsning. De daglige forhold som de nuværende beboere og medarbejdere fungerer under, er nu nået uacceptable højder. Det er på høje tid, at de flytter ind til nye omgivelser. Jeg spørger hermed, hvornår Naalakkersuisut agter at opføre nye bygninger til Najugaqarfik Elisibannguaq?**
- 2. Jeg mener, at Naalakkersuisut må sætte opførelse af denne nye bygning som første prioritet og afsætte midler. Jeg vil i den forbindelse spørge Naalakkersuisut, om de har de samme tanker som jeg gør, og såfremt de har det, om de kan planlægge således at opstart af byggeri kan ske i 2015?**
- 3. Ligeledes er de yngre handicappedes bofælleskab "Sikkerneq" også en ældre bygning, som man er flyttet ind i, denne er også ved at være bedaget som også må planlægges omkring, hvorfor jeg spørger Naalakkersuisut om, hvilke planer de har vedrørende de bygningsmæssige forhold?**
- 4. Ukaliusaq er til gengæld ny, der dog kun har plads til 4. Der er ønske om at man også skal have plads til flere, som vil få behov for sådanne omgivelser, hvorfor jeg spørger om, om man har planer om en nybygning i den forbindelse?**
- 5. Da man i Maniitsoq har årelange erfaringer med at passe handicappede og stærkt handicappede personer og har stabile medarbejdere i disse institutioner, som man bør værne om, vil jeg gerne have oplyst, hvilke overvejelser Naalakkersuisut har om disse forhold?**

(Ruth Heilmann, Siumut)

Begrundelse:

Bofælleskabets bygning virkede i 1971 som en ungbo og senere virkede som en særlig skole for handicappede og hed dengang "Elisebannguup Atuarfia". I 1991 blev der truffet en politisk beslutning om, de 14 handicappede som var i Sjællands Amt skulle hentes hjem og skolen blev ombygget til institution med plads til 14 handicappede. I dag er institutionen velfungerende, der man sikkert har sparet en masse midler, idet det med at have handicappede bosiddende i Danmark er en bekostelig affære. Imidlertid er klienterne blevet ældre og er blevet gangbesværede, hvorfor de bygningsmæssige omgivelser skal tilpasses klienterne.

Da de handicappede i sin tid blev hentet hjem, havde man til hensigt, at disse skulle bo i Najugaqarfik Elisebannguaq i resten af deres dage. Dermed var de bygningsmæssige omgivelser af midlertidigt karakter, men nu er beboerne blev ældre, hvor nogle af dem sidder i rullestole, mens andre er gangbesværede. Dermed er bygningen blev uegnet til at kunne huse handicappede og dermed ikke kan opfylde de handicappedes rettigheder, idet den ikke er specielt tilpasset disse.

Derfor mener jeg, at vi ikke har råd til at vente længere, ligesom jeg mener, at Naalakkersuisut må have interesse i, at samle handicapinstitutionerne i Maniitsoq. Naalakkersuisut må nu ved selvsyn bese de omgivelser som de handicappede bor i og ligeledes bese de handicappedes værksted Inneruulaq og iværksætte en handling.

Jeg ønsker, at mine spørgsmål bliver besvaret inden for 10 arbejdsdage.